

Sygn. akt II W 784/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego A. P., E. K.

przy udziale oskarżyciela publicznego I. W., A. Ż. Z KPP w P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.02.2018r., 05.04.2018r., 21.06.2018r., 25.09.2018r., 04.12.2018r., 14.05.2019r., 17.06.2019r., 08.07.2019r.

sprawy **H. W.** córki M. i A. z domu B., urodzonej (...) w P.

obwinionej o to, że

1. w dniu 8 marca 2017 roku o godz. 22:50 w P., woj. (...) na ul. (...) dokonała umyślnego uszkodzenia telefonu komórkowego H. (...) czyniąc straty w wysokości 200 złotych, na szkodę A. Ś., tj. o wykroczenie z art. 124§1 kw
2. w czasie i miejscu jak w pkt I spożywała napój alkoholowy w postaci piwa w miejscu objętym zakazem spożywania napojów alkoholowych, tj. o wykroczenie z art.43¹ ust. 1 Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi

I. obwinioną **H. W.** uniewinnia od popełniania zarzucanej jej czynów;

II. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 784/17

UZASADNIENIE

H. W. została obwiniona o to, że w dniu 8 marca 2017r. o godzinie 22.50 w P. woj. (...) na ulicy (...) dokonała umyślnego uszkodzenia telefonu komórkowego H. (...) czyniąc straty wysokości 200 zł na szkodę A. Ś. tj. o czyn z art. 124 § 1 kw, oraz w czasie i miejscu jak w pkt I spożywała napój alkoholowy w postaci piwa w miejscu objętym zakazem spożywania napojów alkoholowych tj. o czyn z 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 marca 2017r. P. woj. (...) H. W. wspólnie z C. I. byli u jego ciotki. W drodze powrotnej na ulicy (...) obok sklepu (...) spotkali P. W., jeszcze wówczas męża H. W. oraz jego siostrzenicę A. Ś.. H. W. pozostawała w konflikcie ze swoim wówczas mężem, z którym się rozstała, bowiem się nad nią znęcał psychicznie i fizycznie, za co został w konsekwencji skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie II K (...). Pomiędzy wyżej wymienionymi doszło do awantury z zainicjowanej przez P. W.. A. Ś. nagrywała przebieg zdarzenia telefonem, gdyż prosił ją o to P. W.. H. W. nie pozwalała ww. nagrywać tego zdarzenia, zasłaniała telefon ręką, ale nie wytrąciła go z ręki A. Ś. wbrew jej twierdzeniom. H. W. przebywała wówczas ze swoim partnerem, C. I., który spożywał piwo. H. W. nie spożywała piwa (wyjaśnienia obwinionej k. 56v-57,114; zeznania C. I. k.60-60v; opinia biegłego z

zakresu mechanoskopii k.93v-94v,114-114,151v-152; protokół eksperymentu procesowego k. 122-124, dokumentacja fotograficzna wraz z płytą CD k. 128-129,131v; odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 142- 148).

Obwiniona nie przyznała się do zarzucanych jej czynów, złożyła wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Zaprzeczyła aby uszkodziła telefon pokrzywdzonej, podobnie jak to, iż spożywała piwo w miejscu objętym zakazem spożywania napojów alkoholowych. Zaskłaniała ręką telefon pokrzywdzonej, aby jej nie nagrywała. P. W. był cały czas agresywny, wyklinał ich. W związku z tym wezwała policję, ale po przybyciu policji nikt nie zgłaszał uszkodzeń telefonu (k. 56v-57).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej nie przyznającej się do popełnienia zarzucanych jej czynów za wiarygodne, bowiem były one rzeczowe oraz logiczne a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym a w szczególności z zeznaniami C. I., opinią biegłego z zakresu mechanoskopii, protokołem eksperymentu procesowego a w szczególności jego wynikami, dokumentacją fotograficzną wraz z płytą CD obrazującą przebieg zdarzenia, odpisem wyroku wraz z uzasadnieniem, dotyczącym skazania P. W. za czyn polegający na znęcaniu się psychicznym i fizycznym nad H. W.. Wiarygodność wyjaśnień obwinionej podnosi fakt wezwania na miejsce zdarzenia policji i fakt, iż A. Ś. nie zgłaszała wówczas uszkodzenia telefonu funkcjonariuszom policji (por. zeznania P. G. i J. B.).

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka C. I. (k. 60-60v), albowiem świadek w sposób rzeczowy i logiczny przedstawił przebieg zdarzenia z dnia 8 marca 2017r., który korespondował z materiałem dowodowym w postaci przede wszystkim wyjaśnień obwinionej a także opinią biegłego z zakresu mechanoskopii, protokołem eksperymentu procesowego, zapisem przebiegu zdarzenia uwidocznionym na płycie CD, które to dowody Sąd uznał za wiarygodne.

W tym miejscu Sąd odniesie się do dowodu z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii (k. 93v-94v,114-114,151v-152). Biegły stwierdził, iż na podstawie samej dokumentacji fotograficznej nie jest w stanie wydać kategorycznej opinii, jednakże te uszkodzenia telefonu uwidocznione na zdjęciach dołączonych do akt sprawy mogły powstać na skutek nadeptnięcia na telefon. Według niego telefon upadał a potem mógł zostać nadeptnięty. Bardziej prawdopodobne jest to, iż musiało dojść do spowodowania uszkodzeń w sposób punktowy tj. poprzez nadeptnięcie na niego, uderzenie młotkiem. Przedmiotowa opinia wprawdzie nie jest kategoryczna, jeżeli chodzi o wnioski w zakresie mechanizmu powstania stwierdzonych uszkodzeń, jednakże biorąc pod uwagę, wyniki przeprowadzonego eksperymentu procesowego oraz twierdzenia obwinionej, to Sąd nie ma wątpliwości, iż uszkodzenia telefonu musiały powstać w innych okolicznościach, niż te wskazane przez pokrzywdzoną. Biegły w sposób szczegółowy i wyczerpujący wyjaśnił mechanizm powstania uszkodzeń w oparciu o dostępny materiał dowodowy. Dlatego też brak jest podstaw do jej kwestionowania. Nie ma też podstaw do kwestionowania wyników eksperymentu procesowego, chociażby z tego powodu, iż warunki i miejsce, w których zaistniało zdarzenie są po prostu w sposób naturalny obecnie do nieodtworzenia.

Przechodząc do oceny zapisu nagrania stwierdzić należy ,iż nie potwierdza sprawstwa obwinionej w zakresie czynu dotyczącego uszkodzenia telefonu, albowiem z zapisu to nie wynika, podobnie jak i to, iż obwiniona spożywała alkohol w postaci piwa w miejscu objętym zakazem spożywania alkoholu. Wynika natomiast z niego w jaki sposób zachowywał się P. W. oraz to, iż A. Ś. nagrywała obwinioną i jej partnera, na co H. W. nie wyrażała zgody. Zwrócić należy także uwagę na dołączoną do akt dokumentację fotograficzną dotyczącą telefonu komórkowego (k.6-7) i tą dołączoną przez obrońcę obwinionej przedstawiającą A. Ś. z telefonem w ręku (k. 128), który ma inny kolor, niż ten który miał być uszkodzony przez obwinioną, zgodnie z twierdzeniami A. Ś.. To powoduje dużą wątpliwość co do faktu uszkodzenia telefonu w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną, bardziej uprawnione jest twierdzenie, iż historia ta została stworzona na potrzeby niniejszego postępowania w odwecie za sprawę dotyczącą znęcania się P. W. nad obwinioną.

Nie poszerzyły znacząco materiału dowodowego zeznania P. G. (k.77v-78) i J. B. (k. 82v-83), korzy nie posiadali szczegółowej wiedzy w zakresie czynów, będących przedmiotem postępowania, potwierdzili jedynie uczestnictwo w interwencji policyjnej z udziałem stron w dniu 8 marca 2017r.

W świetle powyższych dowodów w tym przede wszystkim wyjaśnień obwinionej Sąd nie dał wiary zeznaniom A. Ś. (k. 57v-58,3v,113v) i P. W. (k.59-59v) którzy przedstawiali zupełnie odmienny przebieg zdarzeń niż ten, który został ustalony przez Sąd. Świadkowie jako osoby skonfliktowane z obwinioną miały uzasadnione podstawy aby okoliczności zdarzenia przedstawiać w sposób niezgodny z rzeczywistością. Chcieli niewątpliwie zdyskredytować obwinioną i z czystej złośliwości przedstawiali nieprawdziwe fakty.

Sąd nie miał również zastrzeżeń do dowodów w postaci dokumentów, których nie kwestionowały także strony bowiem pochodzą od osób kompetentnych, realizujących przy ich sporządzaniu swoje obowiązki służbowe.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy oceniony w wyżej zaprezentowany sposób nie daje podstaw do przypisania obwinionej popełnienia zarzucanych jej czynów.

Tezę wniosku o ukaranie miały potwierdzić przede wszystkim zeznania pokrzywdzonej, jednakże Sąd nie dał im wiary, o czym była mowa wyżej w uzasadnieniu.

Także inne dowody przeprowadzone w sprawie przez Sąd z urzędu oraz na wniosek stron nie doprowadziły do przyjęcia, iż obwiniona popełniła czyny o którym mowa we wniosku o ukaranie.

Wobec tego na podstawie art. 62 § 3 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 k.p.w. przy takich wątpliwościach natury faktycznej co do tego, iż obwiniona jest odpowiedzialna za zaistnienie zarzucanych jej wykroczeń stosownie do zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) należało uniewinnić ją od ich popełnienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia art. 118 § 2 k.p.w.

W tym stanie rzeczy i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.